

Sygnatura akt III U 552/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 6 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Elżbieta Majewska**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Alina Darul

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2015 r. w Koninie

sprawy **G. O.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania G. O.

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 25.04.2014r. znak: (...)

Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje G. O. prawo do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1.02.2014r. na okres trzech lat.

Sygn. akt III U 552 / 14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2014 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił G. O. prawa do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1.02.2014 r. powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15.04.2014 r. , która nie uznała wnioskodawczyni za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Z decyzją tą nie zgodziła się G. O. wnosząc odwołanie.

W odwołania ubezpieczona podniosła, że wydana decyzja jest krzywdząca bowiem jej stan zdrowia się pogorszył , nie może samodzielnie funkcjonować, robić zakupów, sprzątać, gotować. Wszystkie te czynności wykonuje za nią opiekunka.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji i nie ukończyła 75 lat zatem nie została spełniona przesłanka konieczna do przyznania świadczenia jakim jest dodatek pielęgnacyjny.

Sąd ustalił i zważył co następuje :

G. O., ur. (...), pobiera od dnia (...) r. emeryturę. Przed nabyciem prawa do emerytury ubezpieczona była uprawniona do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a od dnia 1.08.2007 r. pobierała także dodatek pielęgnacyjny. Decyzją z dnia 29.02.2012 r. przyznano odwołującej dodatek pielęgnacyjny do dnia 31.01.2014 r.

W dniu 06 grudnia 2013 r. ubezpieczona złożyła w ZUS wniosek o ustalenie uprawnień do dodatku pielęgnacyjnego na dalszy okres. Do wniosku dołączyła zaświadczenia o stanie zdrowia wystawione na druku N-9 oraz dokumentację lekarską z poradni psychiatrycznej.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 09.01.2014 r. stwierdził, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Od powyższego orzeczenia ubezpieczona złożyła sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 15.04.2014 r. podzieliła stanowisko lekarza orzecznika i uznała, że badana nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Powyższe orzeczenie stanowiło podstawę wydania zaskarżonej decyzji.

Zgodnie treścią art. 75 **ust. 1** ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U.2013.1440 – j.t) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia.

W świetle natomiast **art. 13 ust. 5** powołanej ustawy niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Okolicznością sporną w niniejszej sprawie było to czy wnioskodawczyni jest nadal niezdolna do samodzielnej egzystencji tzn. czy wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, czy też odzyskała taką zdolność.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że odwołująca nie ukończyła 75 lat i z tytułu samego wieku nie jest uprawniona do dodatku pielęgnacyjnego.

Sporna okoliczność wymagała wiedzy specjalnej i dlatego też Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych specjalistów internisty i psychiatry.

Na podstawie opinii biegłych Sąd ustalił, że u odwołującej występują następujące schorzenia :

- organiczne zaburzenia osobowości i nastroju ,
- otyłość olbrzymia,
- POChP,
- nikotynizm.

Odwołująca od 8 lat była uznawana za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji i przyznawano jej dodatek pielęgnacyjny. Obecnie nadal utrzymują się u niej zaburzenia osobowości i nastroju, nie ma nasilonych zaburzeń funkcji poznawczych. W stanie psychicznym od wielu lat nie ma poprawy, na co wskazuje dokumentacja z Poradni (...). Tego typu zaburzenia nie są wyleczalne, a długotrwałe wycofanie społeczne, inwalidyzacja spowodowana chorobami układu krążenia powodują utrwalenie zaburzeń organicznych. W stanie zdrowia może dochodzić do okresowych popraw bowiem zaburzenia na podłożu organicznym są labilne i zmienne. Jednak w porównaniu ze stanem zdrowia, który wcześniej stanowił podstawę uznania odwołującej za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji, nie doszło do istotnej poprawy. Otyłość olbrzymia z przewlekłym nikotynizmem, z następowym POChP, a także stan psychiczny czynią odwołującą osobę całkowicie niezdolną do pracy i niezdolną do samodzielnej egzystencji. Odwołująca wymaga bowiem pomocy w takich podstawowych czynnościach życiowych jak : utrzymywanie higieny osobistej (kąpiel w wannie), nabywanie żywności i przynoszenie jej do domu, gotowanie posiłków, załatwianie spraw urzędowych czy też

korzystanie ze środków komunikacji publicznej. Z tego powodu ubezpieczona jest nadal niezdolna do samodzielnej egzystencji na okres 3 lat od daty ustania poprzednich świadczeń.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ZUS oraz na podstawie opinii biegłych lekarzy sądowych. Sąd uznał opinię biegłych za jasną, fachową i przekonującą. Na podstawie obszernego wywiadu, wnikliwej analizy dokumentacji medycznej pacjenta oraz wyników bezpośrednich badań przedmiotowych, biegli z zakresu chorób internistycznych i psychiatrii potwierdzili, że stan zdrowia odwołującej nie uległ poprawie i nadal wymaga ona opieki i pomocy w wykonywaniu podstawowych czynności życiowych. Wprawdzie niektóre czynności odwołująca może wykonywać samodzielnie jednak nie może samodzielnie nabywać żywności, przynosić jej do domu, wykonywać codziennych porządków, prac, załatwiać spraw poza domem, a ponadto wymaga pomocy przy czynnościach związanych z utrzymaniem higieny osobistej. Powoduje to, zdaniem Sądu, że wnioskodawczyni jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji bowiem zachowała samodzielność do wykonywania czynności podstawowych tylko w znikomym zakresie. W orzecznictwie przyjmuje się, że pojęcie "niezdolność do samodzielnej egzystencji" ma szeroki zakres przedmiotowy bowiem obejmuje zarówno opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. jak i pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza. Wszystkie zaś powyższe czynniki łącznie wyczerpują treść terminu "niezdolność do samodzielnej egzystencji".

Jeśli więc odwołująca nie jest zdolna do załatwiania samodzielnie takich elementarnych czynności jak robienie zakupów, składanie wizyt u lekarza, uiszczanie opłat, zakup leków, poruszanie się poza miejscem zamieszkania i w tym zakresie wymaga stałej pomocy to tym samym uznać należy, że jest niezdolna do samodzielnej egzystencji w rozumieniu art. 13 ust. 5 ustawy.

Sąd w całości podzielił treść opinii czyniąc ją podstawą swoich ustaleń bowiem opinia ta jest wyczerpująca, jasna i logiczna a biegli swoje stanowisko w sposób obszerny i zrozumiały uzasadnili w opinii. Wnioski opinii są jednoznaczne, stanowcze i zdaniem Sądu nie wymagają uzupełnienia. Ponadto powyższa opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a pozwany w piśmie z dnia 30.12.2014 r. stwierdził, że nie wnosi zastrzeżeń do opinii.

Biorąc powyższe ustalenia pod uwagę Sąd przyjął, że odwołująca spełnia przesłanki do nabycia prawa do dodatku pielęgnacyjnego bowiem jest nadal, od dnia wstrzymania wypłaty tego świadczenia tj. od 01.02.2014 r., całkowicie niezdolna do pracy i niezdolna do samodzielnej egzystencji. Niezdolność ta ma charakter okresowy gdyż istnieją pozytywne rokowania co do tego, że stan ten ulegnie poprawie po upływie kolejnych 3 lat.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w wyroku.

SSO E. Majewska